

P. JOSEF ČECHAL

V tomto roce, kdy naše diecéze prožívá rok povolání, jsem vzpomínal na kněze, které jsem v životě potkal. První z nich byl P. František Říha, o kterém jsem psal v některém z minulých čísel Poutníka. Dalším knězem, kterého jsem měl možnost potkat, byl P. Josef Čechal.

Narodil se 3. června 1922 v Moravské Svatce. V roce 1942 vstoupil do hradeckého semináře, dva roky byl totálně nasazen v rajchu. Po vysvěcení působil od roku 1949 v Litomyšli a pak v Hradci Králové, kde byl nablízku izolovanému biskupu Mořici Píchovi. „Jeho duše byla naplněna pastýřskou láskou i básnickou jemností a vydávala stále světlo pro každého, kdo se chtěl připojit“ – svědčil o něm P. Václav Jakubec.

Do farnosti Proseč byl povolán jako její prozatímní správce (jeho předchůdcem byl P. Petr Ducháček). On sám byl v té době na zotavené ve svém rodišti Svatce a vůbec netušil, že se mu prosečská farnost stane osudnou. Přes prvotní obtíže a problémy si prosečskou farnost, a s ní i celou Proseč s okolím, zamiloval,

a i když měl několikrát možnost odejít do Hradce Králové na lepší místo, nikdy to neudělal. Zůstal v Proseči až do své smrti.

P. Čechal jezdil zastupovat do Nových Hradů již dost nemocného P. Říhu. Vzpomínám, že přijížděl svou žlutou škodovkou (jako dítě jsem si poté myslel, že Ježíšek, který o Vánocích chodí nadělovat, užívá právě žluté škodovky, neboť všechny ty dárky nemůže unést...).

Učil nás také chvíli náboženství a my mu přicházeli pěšky naproti. Poté, co se objevil, běželi jsme za autem. Myslím, že byl rád, ale naše očekávání jeho příjezdu nebylo motivováno ani tak touhou něco se dozvědět, jako přáním se svěřt....

Dodnes si se sourozenci pamatujeme zkratku MAMALUJA, které nás naučil, a díky které jsme si zapamatovali všechny čtyři evangelisty.

V paměti mi vždy vytane jeho usměvavá dobrotivá tvář (a také trubička, kterou mi dal do ruky při jedné návštěvě fary).

Často za ním přijížděl jeho přítel, herec Radovan Lukavský, opat Vít Tajovský či pozdější biskup Jiří Paďour.

P. Čechal byl kanovník a děkan kolegiální kapituly Povýšení sv. Kříže v Litomyšli a v neposlední řadě také básník. Napsal sbírku „Trnutí“, která vyšla k 70. výročí jeho narození.

Zemřel 1. listopadu 1996 na svátek Všech svatých při dušičkové pobožnosti, před křížem prosečského hřbitova.

*Je v poli prostý, skrytý kříž, a vlastně střed světa.
Tam s modlitbou svou přicházím, a s ptáky zpívám Bohu blíž,
odměnou mi jedna věta. V úsměvu květu ji nacházím.
Jen lásky třeba, více nic....*

V srdci zní zvon ze zvonic jiného světa.

(P. Josef Čechal – Jediná věta, sbírka Trnutí)

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE V ROCE 2014 SLAVÍ 350 LET OD ZALOŽENÍ

5. ČÁST, DOKONČENÍ

Historie diecéze 20. století

Tři sta padesát let existence biskupství v Hradci Králové nabývá širokých rozměrů, v nichž se odráží národní, politický, sociální, kulturní a náboženský život kraje i země. Duchovní odkaz, který za sebou diecéze zanechává, představuje podivuhodné dědictví, s nímž se lze setkat v mnoha uměleckých dílech, stavbách a parcích, téměř na každém kroku a na každém místě. Zvláště pak nový barokní sloh v době tzv. „temna“ vyniká svou fantastickou představivostí nebeského i pozemského jsoucna. Jeho projevy jsou v královéhradecké diecézi hojně zastoupeny. Např. Zelená hora, Želiv, Králíky, ale i mnohé městské a venkovské kostelíky silně poznamenal barokní styl.

Čas rychle plyne a mění nejen lidi, ale i společenský život, jen víra je neměnná. Život diecéze, jako celé ČR, by se ve 20. století byl rozvíjel pokojně, kdyby nezasáhly do života celé společnosti kruté totalitní praktiky německého nacismu a sovětského komunismu. Na dlouhé roky byla ztracena veškerá svoboda osobní, národní, společenská i náboženská. A dějiny biskupství a české církve jsou velmi úzce spjaty nejen s osudem severovýchodních Čech, ale s celou naší zemí. Velká část diecéze byla v době nacistické okupace ČR začleněna do Sudet, neboť zde bylo silné osídlení českými Němci. Poválečným odsunem německého obyvatelstva byla silně oslabena víra zdejšího kraje i diecéze. Němci totiž byli vyznání katolického. Dosídlení prázdných vesnic českými lidmi z různých koutů Čech katolickou vírou

neposílilo, spíše naopak. Navíc, nové české dosídlení nedosahovalo více než 65 až 70% oproti původnímu vysídlenému obyvatelstvu.

Nacistickou totalitu po třech letech svobody, která se nestačila řádně nadechnout, vystřídala rudá, stejně krutá, komunistická totalita po únorovém puči v roce 1948. Ta dala církvi smrtelnou ránu. Násilím byla rozbita struktura církve, biskupové byli zavřeni do věznic nebo přísně internováni. Zrušeny byly všechny kláštery a jejich představení byli uvězněni po lživých obviněních v soudních procesech. Zrušeny byly všechny církevní instituce jako školy, sociální ústavy, nemocnice a zabrány – ukradeny jejich budovy, inventář a peníze bez náhrady, ve jménu „pracujícího lidu“. Veškerý náboženský život diecéze i celé církve ČR byl zcela a výhradně podřízen estébákům tupě poslušným kvůli KSČ. Církev řídili tzv. církevní tajemníci, nejtvrďší kádři KSČ. Z královéhradeckého biskupství byli totalitou postiženi biskupové ThDr. Mořic Pýcha, který byl od roku 1950 izolován a internován v biskupském domě a byl mu znemožněn jakýkoliv styk s věřícími a veřejností. Bylo mu zcela znemožněno řídit diecézi. Biskup Karel Otčenášek byl uvězněn od roku 1951 na 13 let. Poté mohl pracovat jen v dělnických profesích, jen proto, že byl tajně vysvěceným biskupem. Poté byl vyhoštěn do severních Čech, do farnosti Trmice. Diecéze se mohl ujmout až v r. 1990. V době internace a věznění biskupů vedli diecéze komunistickou mocí vybraní a dosazení kapitulní vikáři. Ti byli členy zrádné kněžské organizace „Pacem in terris“. Vikáři byli poslušní vykonavatelé státní moci. Věznění a persekvováni a mučeni byli i diecézní a řádoví kněží, řeholníci i řeholnice, včetně laiků. Jako výrazný příklad mučednictví a věrnosti víře byl P. Josef Toufar aj.

Naštěstí totalita padla po listopadu 1989 a církve i diecéze získaly ztracenou svobodu. Církve mohla svobodně obsazovat uprázdněné biskupské stolce, budovat církevní struktury, opravovat církevní památky a obnovovat řeholní život v navracených klášterech. Svobodně se rozvíjí i pastore.

K 350. výročí vzniku diecéze v Hradci Králové dostalo biskupství nový znak jako dar od významného italského heraldika kardinála di Montezemola. Tak od 1. 1. 2014 přestala hradecká diecéze používat starý znak se sestupující holubicí (symbol Ducha sv.) a začala používat nový. Ten vytvořil výše zmíněný osmdesátiletý kardinál, který už navrhl desítky znaků a erbů. Královéhradecké diecézi se té pocty dostalo díky přátelství biskupa JUDr. Ing. Jana Vokála s kuriálním kardinálem di Montezemoly. Neméně zajímavé je rodinné zázemí tohoto kardinála. Pochází ze šlechtické rodiny a jeho bratrancem je prezident slavné automobilky Ferrari.

Nový diecézní znak je velmi jednoduchý a přehledný. Obsahuje dva dominantní symboly. Pro Hradec Králové tradiční bílou svatodušní holubicí na červeném podkladě ve znaku doplňuje písmeno M symbol jména Panny Marie. Jejímu srdci biskup Jan Vokál diecézi dne 1. ledna 2014 slavnostně zasvětil.

A jak zakončit stať o historii naší diecéze? Samozřejmě modlitbou za královéhradeckou diecézi, její zemřelé i živé biskupy, kněze, řeholníky a řeholnice, jáhny a samozřejmě za pevnou víru všech diecézanů. Modlitba za diecézi byla otisknuta v březnovém čísle Poutníku, ale přesto je dobré si ji znovu připomenout.

Trojjediný Bože,
děkujeme ti za naši diecézi, která je již 350 let živým společenstvím křesťanů
a v jednotě se Svatým otcem spoluvytváří tajemné tělo Kristovo.
Duchu Svatý, strážce naší katedrály, na přímluvu Panny Marie nám daruj rodiny,
které žijí podle vzoru Rodiny Svaté,
kněze, kteří se jako Ježíš obětují pro svěřený lid,
nová povolání jimž tento rok zvláště zasvěcujeme.
Odpusť nám všechny naše hříchy a rozmnož v nás dary v době příští.
Přiď Duchu Svatý, obnov a posvěť svůj lid v královéhradecké diecézi! Amen.

Prameny: PhDr. J. Francek a Jan Jakl: Biskupové královéhradečtí
Kancionál z r. 2004
Katalog výstavy 330 let královéhradecké diecéze.
Katolický týdeník

Zpracoval: js. - dokončení

ZJEVENÍ P. MARIE V LA SALETTĚ

Dne 19. září 1846 se ve francouzských Alpách v La Salettě, zjevila Maximinu Giraudovi a Mélanii Calvatové Panna Maria. Maximinovi bylo 11 let. Jeho otec, pan Giraud, byl kolářem v Corpsu. Mélanii Calvatovou. Stejně jako on se narodila v Corpsu, ale byla o čtyři roky starší než Maximin. Stejně jako on nechodila do školy, a tedy ani na výuku náboženství. Proto nebyla připuštěna k prvnímu svatému přijímání. I když děti pocházely z jednoho městečka, neznaly se. Jejich cesty se spojily až 17. září v Ablandins. 18. září hlídaly svá stáda na stejném kopci. Odpoledne spatřily zvláštní jev. Ohnivý kotouč, který se otáčel, zvětšoval se a pak se otevřel a uvnitř děti zpozorovaly postavu Krásné Paní - tak se děti vždy vyjadřovaly o Matce Boží. Žena seděla schýlena, s lokty opřenými o kolena, s hlavou položenou v dlaních. Vypadala, jako by klesala pod tíhou hlubokého zármutku. Maximin potom povídal: "Myslel jsem si, že to je nějaká matka z Valjoufrey, kterou děti vyhodily z domova a která se přišla vyplakat do klidu hor. Měl jsem chuť jí říct, aby už neplakala, že my jí pomůžeme."

Taková podoba Matky Boží není obvyklá. Sochy nebo obrazy většinou představují Marii jako Vítěznu. V La Salettě se ale Maria ukazuje jako starostlivá, trpící Matka. Zde je možné připomenout skutečnost, kterou děti neznaly. Před II. vatikánským koncilem (1962 - 1965) se slavil třetí zářijovou neděli svátek Panny Marie Sedmibolestné (dnes připadá svátek Panny Marie Bolestné na 15. září) a v hodinu zjevení v La Salettě, v sobotu 19. září, církev zpívala při nešporech: "Hleďte, jakým množstvím slz je

Pohleďte a vizte, moje, ta která mi mi proudem řinou by mě potěšil." Ale děti o tom Děti nevěděly, paní. Najednou se nehnuly z místa. francouzsky: nebojte se; jsem tu, velkou novinu." jejím slovům. nebyla zcela cizím Ablandins se tehdy Ale její hlas, ten potom děti. strach, děti seběhly

zalita tvář Panny Marie. zdali je bolest jako bolest byla způsobena. Slzy se z očí, vzdálil se ten, kdo (srov. Pláč Jeremiáše 1). nevěděly....

kdo je ta zářící, plačící Krásná Paní vstala. Děti Řekla jim nejprve "Přistupte blíže, mé děti, abych vám oznámila Děti nerozuměly přesně Francouzština sice pro ně jazykem, ale v okolí mluvilo pouze nářečím. zněl jako hudba, uváděly Najednou zmizel všechn po úpatí dolů a přistoupily

ke Krásné Paní, která jim také vyšla několik kroků vstříc. Nyní stály tak blízko, "že by nikdo mezi nimi a Krásnou Paní nemohl projít" - řekl potom Maximin. Děti z ní nespouštěly oči a ona nepřestávala plakat. Krásná Paní byla vysoká a celá zářila. Její oděv připomínal úbor prostých žen zdejšího kraje - dlouhé šaty, kolem pasu převázaná zástěra, přes ramena šátek překřížený a svázaný za zády, na hlavě čepce. Její hlavu korunoval věnec z růží, které také lemovaly její šátek a zdobily její boty. Nad jejím čelem zářilo silné světlo připomínající diadém. Kolem ramen visel velký řetěz a na druhém, menším řetězu (kolem 25 cm) byl zavěšen zářící kříž. Děti potom uváděly, že celé světlo vycházelo právě z toho kříže a ozařovalo celou Krásnou Paní. Na koncích ramen kříže bylo vidět kladivo a kleště. Jakoby Matka Boží chtěla opakovat po sv. Pavlovi: "Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného." (1 Kor 2,2) Zve nás, abychom zvolili mezi kladivem, symbolem hříchu, který ukřižoval a neustále ukřižovává Ježíše, a kleštěmi, symbolem obrácení a osvobození od utrpení. Tento kříž dostatečně mluví o tom, čím je poselství z La Saletty.

(převzato z www.saletini.cz)

Šlo o to proniknout hlasem, provrtat přísností slova rozžhaveného to, čemu od věčnosti nebyla dána žádná řeč, žádná ústa, žádný nástroj, žádný dech a co se teď s démantnou neprostupností srazilo proti nám v jedinou krácející zeď...

A zatím daleko Babylona, na jedné zcela obyčejné, nevzhledné, dosud přehlížené hoře, která bude však jmenována jak Ararat, Sinaj a Kalvárie, bez hřímajícího průvodu blesků a orlů a také andělům prikazujíc, by zticha byli, ve společnosti pasáček a krav sedí a pláče dívka...

Ta, která nepromluvila od svatby v Káně, mlčíc i na Golgotě, toho dne po více než osmnácti stech letech dává se do řeči s pasačkou Melanií Calvatovou i s jejím druhem maličkým Maximinem. Oba jsou negramotní, modlí se špatně a nikdy nebyli dále, než v neděli na mši, nikdy neslyšeli vyprávět -než o neúrodě žita a brambor, a dobytčím moru... Láska je sama, matka je sama, vlast je sama nikdo nerytčuje, nikdo neláme kopí neboť není také protivníků - kromě Protivníka jediného zloděje dechu a chleba, kterého nevidíme, který je všude. Ta démantně neprostupná, krácející, blížící se, drtící zeď... O, Kriste, jak blížíš se mezi svícny První a Poslední, co od smrti klíče máš. Cesto, po níž se rozběhnou beránci s vlky Tam...(Jan Zahradníček – výběr ze sbírky La Saletta)

BISKUPSKÁ SYNODA O RODINĚ

V říjnu proběhne mimořádné zasedání biskupské synody o rodině. Českou biskupskou konferenci bude zastupovat olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

Téma rodiny nevybral papež František náhodně. Že je skutečně aktuální, ukázal i dotazník, na který u nás odpovědělo mnoho lidí. Odpovědi zpracovala jednotlivá diecézní centra pro rodinu a Národní centrum pro rodinu pak vypracovalo společnou odpověď s doplněním svých pozorování. Dnes už máme v rukou *Instrumentum laboris*, dokument vypracovaný sekretariátem synody v Římě, který je podkladem pro III. mimořádné všeobecné shromáždění. Nese název **Pastorační výzvy pro rodinu v podmínkách evangelizace**. Zajímavé je srovnání českých a světových pohledů. Především je vidět světovost církve, která v nejrůznějších podmínkách různých světadílů a kultur má v mnohém odlišné výzvy a potřeby. Uvědomuji si, jak se musíme naučit rozšiřovat náš místní pohled. Současně je vidět, že mnohé naše problémy netrápí jen nás, ale v globalizovaném světě je naše situace podobná mnoha krajinám.

Skupina určitých problémů spojuje země s vysokou životní úrovní, která přináší nejen blahobyt a velké možnosti, ale i významnou změnu na stupnici hodnot. Charakterizuje nás kromě jiného: vysoké pracovní nasazení, upřednostnění hodnot hmotných před duchovními, akcent na osobní svobodu a osobní cíle před společnými, včetně rozšířené relativizace, osvojení si *kultury skartování, provizoria, všechno a hned, na jedno použití*, jak často připomíná papež František. To všechno spolu se sdělovacími prostředky a negativním vlivem okolí oslabuje rodinu, která nemá čas na budování vzájemných vztahů, rozvinutí skutečné lásky a charakterové upevnění svých členů, kteří ji vytvářejí a jsou jejím základem.

V dokumentu se zmiňuje řada snah, projektů a úsilí, z nichž některé mohou jistě pomoci i v dalších zemích. Zatím jde jen o sběr problémů, požadavků, zkušeností a pozorování. Nejde o žádné rozhodnutí, ale i tak tu vidím některé inspirace pro naši pastorační rodinu. U nás jsme sice na začátku a je před námi velká cesta, ale nemusíme se před ostatními stydět. Dělá se u nás řada hezkých věcí a doufám, že právě synoda bude pro nás velkým povzbuzením.

O Letnicích jsem dostal zajímavý dopis manželů, kteří po letech manželství spolu přijímali svátost biřmování. Jejich manželství bylo v krizi. Jejich přátelé, kteří se taky teprve připravovali k biřmování, je pozvali do skupinky manželů. Společná příprava jim pomohla. Zjistili, že manželská krize zmizela sama, když společně začali usilovat o duchovní život. Zdá se mi, že srovnání jejich zkušenosti se zpracováním dotazníků ukazuje, že základem mnoha manželských krizí je právě krize duchovní, či nerozvinutí duchovního života obecně, ale zvláště života ze svátosti manželství. Mnoho krásných svědectví by mohli vyprávět ti, kteří se jako manželé vydali na společnou cestu ke svatosti. I podklad pro jednání synody ukazuje na pozitivní zkušenosti manželů zapojených do různých církevních hnutí, sdružení a spiritualit. Vidím v tom silnou výzvu pro tyto lidi, aby si více uvědomovali poklad, kterého se jim dostalo, a rostla v nich touha dělit se o něj s druhými, přizvat další ke své zkušenosti a do svého společenství. Tak mohou mít podíl na růstu šťastných rodin a ozdravení společnosti.

Téma synody je velmi široké a jednotliví členové mají jen malý prostor pro svůj příspěvek. Já bych rád podtrhl potřebu duchovního života manželů, na který je ovšem třeba se připravit duchovním životem dávno před svatbou. Když mluvím o duchovním životě, musím dodat, že nejde jen o projevy zbožnosti, ale o rozvinutí praktického života s Bohem, a to nejen v rozměru individuálním, ale i ve společném životě manželů. Jistě je třeba pomáhat všem, kterým to nevyšlo a snaží se začínat znovu. Musíme však najít odvahu zvednout laťku a zbavit se náboženského minimalismu, být citliví k slabým a zraněným, ale zvláště novou generaci nadchnout pro vysoký ideál, abychom neřešili jen důsledky manželských a rodinných havárií, ale předcházeli jim dobrou formací. Jinak jsme jako letci, kteří se drží při zemi a havarují jen proto, že nenabrali potřebnou výšku. Lidé musí objevit, že jsou milováni samotným Bohem, a pak budou schopni dávat lásku dál. Kdo se necítí milovaný, nemiluje, jen o lásku žebrá, nebo ji ukrádá, ale nedokáže být šťastný, protože druhé nedělá šťastnými. Kdo udělá objev Boží lásky, musí se ještě naučit na ni odpovídat a procvičit si její předávání, vyrůst v rychlém rozlišování a snadném odmítání všeho, co lásku ničí. Každý sportovec, hudebník, řidič či letec potřebuje dlouhé cvičení, aby se stal mistrem svého oboru. Umění milovat a budovat šťastnou rodinu považují za velké umění a při tom vidím, jak většina lidí to zkouší naprosto amatérsky. Jen někteří mají výhodu společenství a silné spirituality i trvalého doprovázení v některých hnutích.

Šťastná rodina potřebuje hodně péče a lidské snahy. Jak ale ukazuje zkušenost, lidské síly na to nestačí. Boží však ano. Když se rodina naučí žít s Bohem, hovořit s ním v modlitbě, naslouchat jeho slovu a uvádět ho do života, stává se svědkem obdivuhodných Božích skutků. Když se snaží být společně v Kristově jménu a jeho lásce, zakouší jeho přítomnost. Kde je Bůh, tam je kousek ráje. Rodina, která zakouší ráj, je šťastná i přes různé nedostatky či bolesti. Když se lidé v rodině naučí vidět jeden v druhém Krista a tak s ním jednat, když se snaží společně líbit Bohu, ale taky přiznávat chyby, prosit o odpuštění a dělat pokání, když manželé prožívají společné svaté přijímání jako vrchol svého sjednocení v Kristu, neznamená to, že se vyhnou křížům a zkouškám, ale objeví cenu lásky, která se neleká ani obětí. Nechají-li v sobě milovat Boha, mají lásku, která podle sv. Pavla *všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nezoufá, všechno vydrží a nikdy nepřestává*. Pak zvládnou i krize a dalším generacím ukážou model hodný následování. Většina mladých touží po krásném a věrném manželství, ale mnozí z toho mají strach, nebo to opravdu pokazí, protože jim nikdo neukázal, že šťastné manželství je možné a jakou cestou je třeba k takovému cíli jít.

Církev musí najít cestu, jak začlenit rodiny do života farních společenství schopných inspirovat a podržet, jak lépe připravovat mládež na manželství a jak dlouhodobě duchovně doprovázet manžele na jejich společné cestě ke svatosti. V tom vidím jeden z úkolů pro mimořádnou biskupskou synodu o rodině. Děkuji všem, kteří se o to snaží, kteří k tomu pomáhají druhým, kteří se za to modlí.

Jan Graubner

(převzato z časopisu *Nové město*)

Celý Přípravný dokument *Instrumentum laboris* k Synodě o rodině s dalšími zajímavými informacemi naleznete na: www.rodiny.cz.

AHOJ DĚTI!

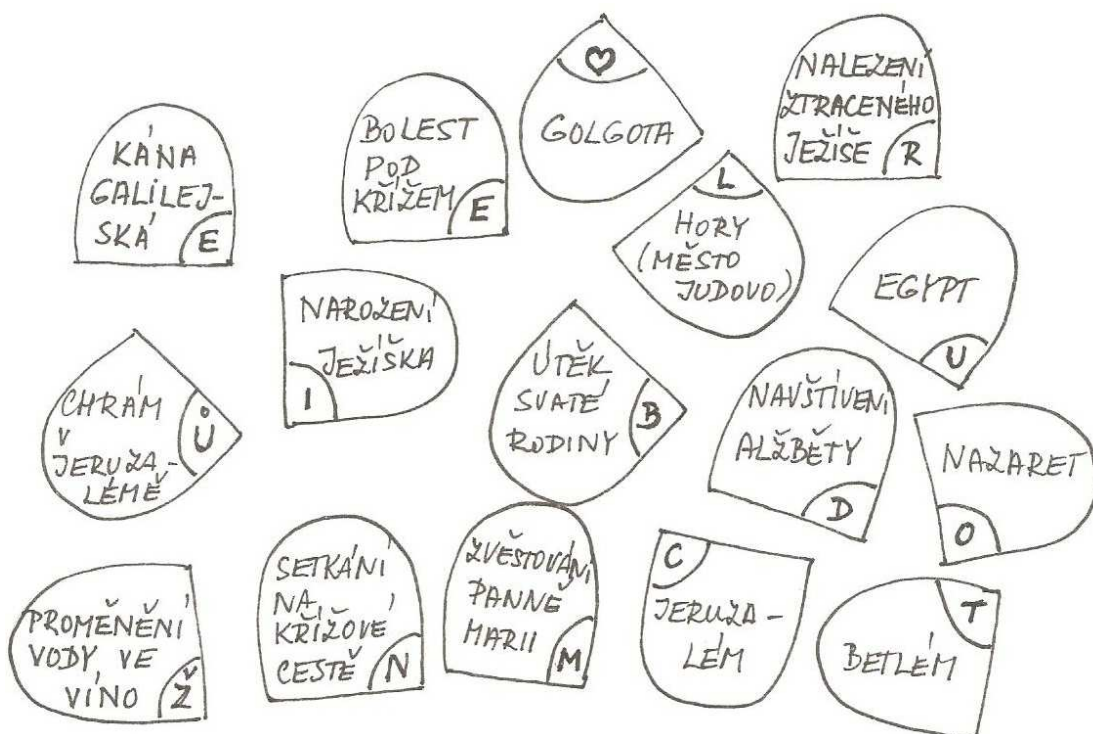
Září už skoro končí, máte za sebou první školní týdny. Nastupuje opravdový podzimní měsíc říjen. Přibývá tmy, chladu a počasí se občas ukáže i v nepřívětivé podobě. Ale nemá smysl zoufat. Říjen je totiž také měsíc zasvěcený Panně Marii. V jedné písni se zpívá... „Rozžihá Maria svíce v nás, temnotou s Marií projdem snáz...“. Takže se nebojme a nechme v sobě ty svíce rozsvítit. Bude nám lépe nejen v té přibývajícím tmě, ale

zvládneme
snadněji
i temnotu

světa, která nás obklopuje.

V obrázku máte 16 polovin s vepsanými událostmi a různými místy, která najdeme v životě Panny Marie. Pokuste se vyhledat k sobě odpovídající poloviny a zároveň si запиšte dvojici písmen, která takto získáte. Kdo si troufne ještě správně seřadit jednotlivé události v čase, jak po sobě následovaly, lehce složí z dvojic písmen tajenku. Ta skrývá odpověď na otázku: Na co nemáme v říjnu zapomínat?

(Otazníček)

Pro starší:

I my se podíváme do života Panny Marie, ale bude to trochu obtížnější úkol. Citace z Písma svatého jistě dobře znáte. A tuto svou znalost můžete ověřit v následujících příkladech. V některých větách jsou chyby. Neprozradím, jestli ve všech. To už ponechám na vašich znalostech. Najdete je všechny?

1. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla požehnání u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“
2. V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho galilejského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.
3. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.
4. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne kopí – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“
5. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim chtěl říci.
6. Třetí den byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Došlo víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“
7. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.
8. A když přišli (zase do města), vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlívce a Juda, Jakubův (bratr), Jidáš. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Tajenka z osmisměrky: Zkusme s přicházejícím novým ŠKOLNÍM ROKEM PODĚKOVAT ZA MOŽNOST VZDĚLÁVAT SE, VÁŽIT SI TOHO A BRÁT TO ZODPOVĚDNĚ.

JEDEN DEN

Ostrá, řezavá bolest u srdce hned po ránu. To takhle občas zatne svůj drápek do duše ta tíha, která sedla na můj život. Někdy o sobě dává pěkně vědět. Zdálo by se, že dneska nebude moje duševní energie stačit na žádnou práci ani setkání, která mě dozajista čekají, setkání s lidmi, kteří jsou součástí i předmětem práce, která mě živí. Ale začít den setkáním s živým Kristem při ranní mši je požehnání. Požehnání pro celý den, pro všechny blízké, které bereme s sebou, pro celý život. Víra, že tenhle živý Ježíš dotváří všechno, co jenom začnu, co si v hloubi přeju, na co nestačím, co nezvládám. To bodání u srdce dneska opravdu nezvládám. Ale přichází On, má pro mě řešení, dává mně s mou bolestí šanci, jak se třeba víc probudit k životu, vždyť je to živý Ježíš v Eucharistii. Tady jsem pro Tebe - nic víc a nic méně.

Cestou do práce potkávám lidi, se spěchem v duši cválají za denními povinnostmi. Co máš Ty pro mě dneska připraveného? Setkání s kolegy – kolegyní, která si stěžuje na depresi, permanentní únavu, vyhoření – moje „vyhoření“ ale hasí stálý pramen „vody živé“. Někdy je to jen potůček, jindy řeka, někdy pramen jako by úplně vyschne. Ale je tam. V nejhlubší hlubině, jako podzemní pramen, jistota, která nemá racionální pojmenování. Zrovna dneska je pramen úplně vyschlý. Je součástí delšího období sucha, ale teď opravdu ani kapka. Ježíši živý, kde jsi? Jedinými kapkami jsou dneska moje slzy, které jen těžko zadržuju. Ale práce čeká, lidi čekají, na moje úsilí, troufám si říci na moji lásku. Jsem odhodlaná usmívat se, dávat ze dna srdce – a ono to jde! Těžký smutek je spoutaný vůlí k víře, naději a lásce. Počítám hodiny do konce pracovní doby. Nejraději bych dnešní den dožila někde ve skrytém útočišti svého domova, ale dříve domluvená káva s přítelkyní mě nutí znovu sáhnout hlouběji a usmívat se – hlavně duší. A ono to jde! Oplátkou přichází znovu potvrzené úlevné zjištění, že sdílená bolest nabude poloviční hodnoty a postupně přichází zklidnění. Ranní ostré píchání je vystřídáno pokojným bezčasím, jako by po bouřce ještě poprchává, nebe je světlejší, i když pořád zatažené, ale hromy a blesky odešly do dále.

Odpolední čaj a setkání s nejbližšími. Žádné obzvlášť potěšující zprávy, ale tichá radost z toho, že se máme navzájem, drobné problémy všedního dne mají svá zaběhaná řešení. To je další zdroj narůstajícího pokoje v duši.

Večerní stmívání a vlídné světlo stolní lampy, tlumené zvuky hudby z vedlejšího pokoje, věci kolem mě důvěrně blízké, se svými tvary, barvami a vůněmi, v mírném nesouladu vytvářejí kolem mě kruh bezpečí. Život je v kolejích řádu, který umožňuje v klidu spočinout v laskavé náruči domova, v náruči toho, který je původcem vši naší naděje. Ranní bolest se rozplynula a poslední zbytky pohltila večerní modlitba. Živý Ježíš mě provedl svým jemným způsobem až sem, do pokojné náruče osvěžujícího spánku až na práh nového dne, nových setkání – kéž by se mi zase zdál ten pokojný sen o andělech, kteří mě zlehka a láskyplně poponášejí nad všemi strastmi všedních dnů.

Marie B.

NIKDY NEVÍŠ

Právě když jdu navštívit Pavla, který je už přes tři týdny v nemocnici, volá mi Richard a ptá se, jestli může jít se mnou. Pavla najdu dost zesláblého. Jeho stav je vážný. Prodělal během krátké doby několik operací a nevypadá to, že by se zlepšoval. Když se loučíme s jeho ženou Sárou, zahlédnu, s jakou hloubkou se Pavel dívá na svého synka, který si něžně hraje s jeho rukou. Je to dojemná scéna. Kdyby to nebylo nevhodné, udělal bych fotku.

Vycházíme z nemocnice. Mezitím mi Richard říká, že si s někým dal sraz přímo před nemocnicí. Bude to jen chvilka. Opravdu, za chvíli přijíždí očekávané auto. Tak jdu zatím do svého zaparkovaného auta, vždyť vím, že to bude jen chvilka. Pak ale vidím, že čas běží, a rozhodnu se zas vystoupit a trochu se projít. Mohl bych si něco vyfotit, ale nenacházím nic zajímavého. Zaujme mne jen kůra břízy, na níž je dobře vidět zub času. Lituji, že jsem nezachytil tu momentku Pavla s jeho synkem. Uplyne další chvíle. Čekám. Mrknu do auta, kde se Richard baví se svým kamarádem, a vidím, že se zajímá o GPS navigaci. Zkrátka, nepředpokládané čekání mne začíná otravovat, a kromě toho, že se mi to zdá netaktní, vadí mi, že Richard mi neřekl, že to nebude chvilka, ale skoro hodina. Pak se mi odkudsi v hlavě vynoří myšlenka, že bych mohl tohle malé protivenství proměnit v symbolickou kytíčku pro Pavla. Napadne mne, že k čekání došlo jen proto, abych byl vnímavější k Pavlově situaci. On leží v nemocnici už skoro měsíc. Na parkoviště přijíždí nějaké auto a z autorádia hlasitě zní stará písnička „You never know“ (Nikdy nevíš).

Ano, nikdy nevíš, proč se některé věci dějí! V tu chvíli zahlédnu Sáru. Z dálky ji zdravím. Mává na mne, že se mnou chce mluvit. Svěří synka příbuznému, který je s ní. Jakmile si je jistá, že ji dítě nevidí, rozpláče se. Když je schopná mluvit, svěří se mi, že lékař jí řekl, že situace se nyní nezvratně zhoršuje. Nevědí, jak zastavit infekci, a Pavel je příliš slabý. Lékař prakticky potvrdil obavy, které už několik dní visely ve vzduchu. Hned jsem pochopil, že neviditelný „Režisér“ zařídil to čekání, abych mohl potkat Sáru. Svěřuji Pavla Režisérovi a svěřuji mu i sebe, s rostoucí touhou následovat jeho pokyny pro Pavlovo dobro. Po chvíli se za mnou vrátí Richard a omlouvá se: prý úplně zapomněl, že na něj čekám. Odpovídám mu, jak se moje netrpělivost nyní změnila ve vděčnost za to, že jsem mohl potkat Sáru. Řeknu mu, že mizí i poslední nitka, na níž visí Pavlův život. Když mluvím, přesvědčuji se, že musím veškerou svou snahu vložit do víry, že se nitka nepřetrhne. Pro Pavla mohu udělat jen jediné: mít více víry. Pro Boha není nic nemožné!

Nazítí mi telefonuje Sára, aby mi řekla, i když s jistou obezřetností, že lékaři nezachytili žádné zhoršení. Budou to ještě dlouhé hodiny, ale možná se situace mění k lepšímu.

V následujících dnech se Pavel dostane mimo nebezpečí a já mám dojem, že jsem se vloudil do tajemné Režisérový výhně a ukradl tam jiskřičku zázračného ohně: solidaritu, která nás proměňuje. Opět mne život učí, že skutečným zázrakem je věřit v Boží lásku a namířit tuto víru k bratřím. Někdy je to nadlidský výkon, ale... nikdy nevíš!

Tanino Minuta

Společenská kronika**Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:**

na Mariánské Hoře 19. 9. 2014 Markéta Dušková z Petrovic
 v Dolní Čermné 20. 9. 2014 Matěj Regent z Dolní Čermné
 v Dolní Čermné 20. 9. 2014 Alice Regentová z Dolní Čermné

Rodičům dětí Markéty, Matěje a Alice blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Církevní manželství uzavřeli:

na Mariánské Hoře 13. 9. 2014 Jana Sobotková ze Soběchleb a Vít Macháček z Dolní Čermné

Novomanželům Macháčkovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné 30. 8. 2014 s panem Jiřím Kratochvílem z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelého budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

Lektorská služba

Říjen 2014			
Ne 5. 10.	27. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		16.00	Židkovi 65
Ne 19. 10.	29. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
		16.00	Macháčkovi 342
Ne 26. 10.	30. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
		16.00	Kunertovi 125

Návštěva starších a nemocných farníků:

Ve středu 1. 10. ve Verměřovicích a v Petrovicích, ve čtvrtek 2. 10. a v pátek 3. 10. v Dolní Čermné.

Mše svatá

Od začátku měsíce října začíná večerní mše svatá ve všedních dnech již v 18 h. (pouze v pátek v 19 h.)

Pozvání k modlitbě

Ke společné modlitbě svatého růžence před každou mší svatou zveme všechny zvláště v měsíci říjnu.

Na slavnost udílení svátosti biřmování v naší farnosti se chceme připravit modlitbou devítidenní novény k Duchu Svatému.

Novéna bude vždy po mši svaté nebo v uvedenou hodinu od pátku 3. 10. do soboty 11. 10. V sobotu 11. 10. 2014 zakončíme přípravu společnou modlitbou ve 20:30 h. v kostele v Dolní Čermné.

Listopad 2014			
So 1. 11.	Slavnost všech svatých	8.00	Pecháčkovi 330
Ne 2. 11.	31. neděle v mezidobí Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7.30	Nastoupilovi 303
		10.30	Kyšperkovi 381
Ne 9. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
		10.00	Macháčkovi 342
Ne 16. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Svobodovi 374
		10.30	Macháčkovi st. HČ 180
Ne 23. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7.30	Moravcovi 267
Ne 30. 11.	1. neděle adventní	7.30	Pecháčkovi 53
		10.30	Vávrovi 264

CHLAPI SOBĚ – a svým rodinám. Výzva pro všechny muže!

Pojďme, vystupme ze všedního kolotoče povinností, starostí, ať můžeme na chvíli vydechnout a dobít své baterky.

Víkend se uskuteční na Hoře Matky Boží v Králíkách, **od 24. do 26. října 2014**

A co nás čeká? Trochu duchovna pod záštitou P. Karla Moravce, krásná příroda, odpočinek, sdílení s ostatními, dobré jídlo i pití. Přibližná cena 800,- a předpokládané téma odpuštění sobě a druhým, začátek v pátek v 19:00 a konec neděle po obědě.

Zájemci hlase se, prosím, nejpozději **do 17. 10. 2014**. Více informací osobně

na telefon: 773566433 nebo na e-mail: strejda.jenicek@seznam.cz

Počet je omezen kapacitou! Na setkání se těší

Honza Moravec

Příležitost ke svátosti smíření:

Dolní Čermná	Středa 1. 10.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 17:55 h.	P. Ján Kubis P. Josef Roušar
Verměřovice	Čtvrtek 2. 10.	16:30 – 17:55 h.	
Dolní Čermná	Pátek 3. 10.	17:00 – 18:55 h.	
	Všední dny	30 minut přede mší svatou	
	Neděle 5. 10.	7:00 – 7:25 h.	
Mariánská Hora	Neděle	15:30 – 15:55 h.	

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost sv. Václava, mučedníka

28. září 2014

40. a 41. týden / 2014

BOHOSLUŽBY A AKCE:

Pondělí - 29. září	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů		
Úterý - 30. září	Sv. Jeronýma, kněze a učitele církve	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
Středa - 1. října	Sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
Čtvrtek - 2. října	Svatých andělů strážných	7:30 18:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích - za Stanislava Virta a jeho rod
Pátek - 3. října	První pátek, zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ZAHÁJENÍ NOVÉNY	17:00 19:00	výstav Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za Andělu Vávrovou, manžela a rodinu Cejnarovou po mši sv. nověna k Duchu Sv. před biřmováním
Sobota - 4. října	První sobota, zasvěcená úctě Neposkvrněn. Srdce P. Marie; Sv. Františka z Assisi	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích - za Elišku Pomikálkovou, manžela a rodiče z obojí strany po mši sv. ve Verměřovicích nověna před biřmováním
NEDELE 5. října	27. NEDELE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 10:30 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky po mši sv. nověna před biřmováním mše sv. v Petrovicích - za Václava Formánka a oboje rodiče mše sv. v Dolní Čermné - zaměřená pro děti - za Cyrila Vránu a živé a zemřelé z rodiny mše sv. na Mariánské Hoře - za živou a zemřelou rodinu
Pondělí - 6. října	27. týdne v mezidobí	18:00	nověna před biřmováním v Dolní Čermné
Úterý - 7. října	Panny Marie Růžencové	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Vincence Řeháka, za rodinu Řehákovu a Jandovu po mši sv. nověna před biřmováním
Středa - 8. října	27. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné, po mši sv. nověna
Čtvrtek - 9. října	27. týdne v mezidobí	7:30 18:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky nověna před biřmováním v Dolní Čermné jednání Pastorační rady farnosti
Pátek - 10. října	27. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Petra a Marii Mikulovy po mši sv. nověna před biřmováním
Sobota - 11. října	27. týdne v mezidobí	17:30 19:00 20:30	mše sv. ve Verměřovicích - za Ludmilu Švecovou, manžela a celý rod mše sv. v Petrovicích - za zemřelé z rodiny Junkovy a Hoffmannovy vigilie před biřmováním – společná modlitba v D. Čermné
NEDELE 12. října	28. NEDELE V MEZIDOBÍ	10:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné s udílením svátosti biřmování Mši svatou slouží a svátost biřmování udílí Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký. mše sv. na Mariánské Hoře - za Josefa Moravce a duše v očistci

Úkol pro děti:

Úkol na mši svatou v neděli 5. 10. 2014 v 10:30 hodin v kostele v Dolní Čermné. Napiš, nakresli:

Co slibuje Hospodin svému lidu, když se k němu vrátí? (Oz 14,5 – 10).

POUTNÍK, ŘÍJEN 2014

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **19. října 2014**, Poutník vyjde **2. listopadu 2014**

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová
Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.